

минъ не имъ изгорѣ!... Сега и столицата направиха у тѣхъ! Диваци, гледашъ ги, ама върви имъ — нали рекли? „Роди ме, мамо, съсъ късметъ, па ако щешъ ме фърли на смѣтъ?“ Видишъ ли мене и жена ми? Остарѣхме, като кучета — не толкова отъ години, ами отъ лутане: четиринайсетъ години, като катунари се скитаме, на чужди хора привикваме, на нови табихети се учимъ, и сѣ отъ азбуки захващаме... Отпгнахме се единъ пѣтъ отъ гнѣздото си, па и до день днешенъ се носимъ, кждѣто ни завѣй вѣтрѣтъ... Иовке! Я донеси и мене едно вино!

Кръчмарѣтъ пийна отъ чашата, обриса си мустацитѣ съ една чървена кърпа, па продължи:

— Та ваша милость ме питате за името, дѣто съмъ турилъ надъ вратата. Да ви раскажъ, та да видите, господине, моята история, тя е за приказъ. Тя е да се опише па да се чете. Прѣселения Вавилонски!... Ние сме клисурци, азъ и жената. Сега ни глѣдашъ тука кръчмари орѣфани, че за петъ пари единъ часъ стоимъ на крака на шопитѣ, а друго нѣщо бѣхме ние въ Клисура. Отъ първитѣ. Дюкянъ пѣленъ съ стока, гюляаджилжкъ, тепавица, воденица, търговия съ Анадолъ. Нейсе... Въ седемдесетъ и шесто въстание правимъ. Не си ли чувалъ за клисурското „топчѣ?“ Отъ черешово дърво направихме топове. Добрѣ. Доиде Тосунъ бей, направи плѣнъ и пожаръ Клисура — мойта кжща, имотъ, стоки сичко — пепель. Избѣгахме по риза, да процавате. Чували сте и вие за клисурската развала.

Настанихме се въ Сопотъ... Наздраве!... Сопотъ го незакачихъ нея година. Отворихъ азъ тамъ дюкенче и заловихъ стария занаятъ — терзиликъ. Богъ да прости старъ майсторъ. Ние, кли-